

Τιμ. αται Λεπτών 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμ. αται Λεπτών 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Έν 'Αθήναις, 8 'Απριλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 54

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

'Έν 'Αθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
'Έν τῷ 'Εξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
'Έν 'Ρωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.
(μετὰ εἰκόνων).—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμιυλίου
Ριθδούργου.—Ο ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΘΕΙΣ, Διήγημα 'Αλεξάνδρου
Δουμά (υἱοῦ). (τέλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤῶΝ, εἰς 'Αθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κ.τ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΔΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλοι

[Συνέχεια]

Οἱ νέοι ἐν τούτοις φίλοι του συνεπάρτησαν αὐτῷ διὰ τὴν γενναιοφροσύνην του, τὸ δὲ μεσονύκτιον ἐξῆλθε τοῦ «Πρασίνου Κονί- κλου», ἀφείδους τοὺς ἄλλους συνομιλοῦντας καὶ συνοουμένους.

Ἐίχε δαπανήσει ἐν τῷ καπηλείῳ εἰκοσι ἐπτὰ φραγκα καὶ πενήτηνδεκα λεπτά, οὐδα- μῶς ὅμως μετενόει.

Ἐλαβεν ἀρκούσας πληροφορίας.

Ὁ Ροβινὼ εἶπεν αὐτῷ τὰ ἐξῆς :

Ἐπιπρὸς τὸ μέρος τῆς Βουλώνης ὑπῆρ- χεν ἐπαυλὶς ἀποκρυπτομένη ὑπὸ τῶν δέν- δρων ἐκτεταμένου ἄλλου.

Ἐπιπρὸς τὴν ἐπαύλει ταύτη, μεγάρῳ ἀλλ- λον ἢ οἰκίᾳ, συντηρουμένη καὶ διεσκευασμένη μετ' ἐκτάκτου πλοῦτου, κατόκει γυνὴ τις μόνη.

Ἐπιπρὸς τὴν γυνῆ αὕτη ἦν ἡ ἐρωμένη πλου- σίου τινος κεκτημένου μυθώδη πλούτη. οὐ- τινος ὅμως ἠγνόει τὸ ὄνομα· ὅτι δὲ ὁ ζηλό- τυπος οὗτος ἐραστής τὴν ἀπέκρυπτεν ἀπὸ παντός βλέμματος ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ. τοῦθ' ὅπερ ἐδήλου τὸν φλογερὸν αὐτοῦ ἔρωτα.

Ἐπιπρὸς οἱ θεράποντες, ἀμυγδαλάται, κηπου- ροὶ καὶ ἄλλοι κατόκων ἐἶς τὰ διὰ τὴν ὑ- πηρεσίαν προωρισμένα εἰκῆματα, εἰς ἀπο- στασιν ἑκατὸν μέτρων ἀπὸ τοῦ οἴκου.

Ἐπιπρὸς ἐντὸς τῆς ἐπαύλειος τὴν νύκτα ἔμα- νον μόνον γυναῖκες, ἡ οἰκονόμος, δύο θαλα- μηπόλοι, μία μάγειρος καὶ μία παιδοαγωγός.

Ἐπιπρὸς ὁ Ροβινὼ δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ εὐγενοῦς, ὅστις διετήρει τὴν περι- καλῆ ἐκείνην ζακνήν, διότι οὐδέποτε εἶχεν ἀμαξάν νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτόν, ὅτε κατὰ τύχην τὸν εἶδε διερχόμενον τὴν κιγκλιωτὴν θύραν τοῦ ἄλλου νὰ ἀπανακάμψῃ εἰς Πα- ρισίους. Ἐπιπρὸς οἱ ἵπποι αὐτοῦ ἔτρεχον μετὰ διαβολικῆς ταχύτητος, ὥστε μόνον ἔλαφος ἠδύνατο νὰ καταφθάσῃ αὐτούς· ὅτι ἐπὶ τῶν θυριδῶν τοῦ ὀχήματος διέκρινε μικροσκοπι- κὸν στέμμα· ὅτι ἡ οἰκία, τετράγωνος μετὰ τεσσάρων πυργίσκων εἰς τὰς γωνίας, ἦν ὅλως μεμονωμένη, ὅτι δὲ ἡμέραν τινὰ τολμήσας νὰ ἐρωτήσῃ τὸν θυρωρὸν ἀπεδιώχθη ὡς κύων ἀπὸ ναοῦ.

Ἐπιπρὸς ἐν ἐνὶ λόγῳ παρουσιάζετο ἐξαίρετος ἐπιχειρήσις, καθόσον ἡ οἰκία ἐκείνη θὰ ἦτο πλήρης χρυσοῦ, καὶ τίτλων προσόδων, καὶ ἀδαμάντων βαρυτίμων.

Ἐπιπρὸς ἐπρόκειτο μόνον νὰ φραξῶσι τὸ στόμα τῶν γυναικῶν, νὰ καταστήσωσιν αὐ- τὰς ἀνικακούς νὰ κραυγάζωσι, τοῦθ' ὅπερ ἠδύνατο εὐκόλως νὰ ἐκτελέσῃ ὁ Περὲξ διὰ μέσων γνωστῶν αὐτῷ.

Ἐπιπρὸς τέλος ὁ Ροβινὼ ἔλαβε καὶ τὴν ἐξῆς πο- λύτιμον πληροφορίαν. Ἐπιπρὸς ἀπόπειρα θὰ ἐγί- νετο τὸ ταχύτερον, πιθανῶς τὴν προσεγγί- Κυριακὴν περὶ τὴν ἑνδεκάτην τῆς ἐσπέρας.

Ἐπιπρὸς ἦρχεν εἰς κύων μετρίου ἀναστήματος, ὃν ἄφρονον ἐλεύθερον τὴν νύκτα εἰς τὸ ἄλ- λου καὶ οὐτινος ἡ παρουσία ἐπροξένει ἀμη- χανίαν τινὰ τῷ δικηγόρῳ καὶ τῷ Ροβινῷ. Ἐπιπρὸς ἄλλ' ὁ Περὲξ ἀνύψου τοὺς ὄμους διακη- ρύττων ὅτι ἀνελάμβανε νὰ εἰσέλθῃ πρῶτος καὶ νὰ καταστήσῃ ἄφρονον παρευθὲς τὸν τετραπόδα ἐκείνον φύλακα.

Ἐπιπρὸς Ὁ Ναυαγρὸς ἐκείνος ἦν πολυμήχανος.

Ἐπιπρὸς Ὁ Ροβινὼ ἰσχυροῦζοτο ὅτι ἐπιπρὸς ἡ ὑπό- θεσις, διότι ἡ κυρία ἦν ἐπίτοκος, ὅτι ἐπο- μένως κατὰ τὸν τοκετὸν τὸ προσωπικὸν τῆς ἐπαύλειος θὰ ἠῤῥξανε διὰ τῶν προσληφθησο-

μένων τροφῶν καὶ θεραπεινίδων, καὶ ὅτι αἱ δυσχέρειαι θὰ ἐπιπρὸς ἐναντιῶντο.

Ἐπιπρὸς Ὁ Ροβινὼ ἠλπίζε νὰ μάθῃ πλειότερα.

Ἐπιπρὸς Συνήρπασε κατὰ τινὰ στιγμὴν ὑποπτον βλέμμα τοῦ Ροβινῷ προκειμένου περὶ τῆς ὁμοιότητος τῆς ζακνῆς νεαρᾶς γυναικὸς πρὸς τινὰ ἄλλην, ἣν εἶχε γνωρίσει κατὰ τὴν ὁ- δὸν τοῦ Γύψου, ἐνδομύχως δὲ ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη θὰ ἦτο ἡ σύζυγός του.

Ἐπιπρὸς Ἄλλ' ὁ Ροβινὼ δὲν ἐβεβαίωτο τὸ πρᾶγμα.

Ἐπιπρὸς Ἐἶτε διότι ἀληθῶς δὲν ἀνεγνώρισε τὴν Γερμανὴν, εἶτε διότι ἔκρινε σύμφρονον νὰ μὴ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν, οὐδαμῶς ἐξηγήθη πλειό- τερον ἄλλ' ἐπιπρὸς ἐπιμόνως εἰσώπη.

Ἐπιπρὸς Ὁ Ροβινὼ ἐν τούτοις ἦν εἰς ἄκρον ἀνή- συχος καὶ ἀνυπόμονος.

Ἐπιπρὸς Διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὰ βουλευάρτα ἀνακτικῶν ἐν τῇ μνήμῃ του τὰ διάφορα συμβεβηκότα τῆς ἐσπέρας.

Ἐπιπρὸς Ἡ ἐν τῷ καπηλείῳ τοῦ «Πρασίνου Κο- νίκλου» συνδιαλέξεις αὐτοῦ ἠνοιγεν αὐτῷ νέους ὀρίζοντας.

Ἐπιπρὸς Αἱ φράσεις τῆς ἐπιστολῆς τῆς Γερμανῆς, ἣν ἑκατοντάκις ἀνέγνωσεν, ἐπανῆρχοντο εἰς τὴν μνήμην του :

«Ἐπιπρὸς Ἄπητήσα ἀπὸ τὸν ἐραστήν μου νὰ μὲ ἀποκρύπτῃ ἀπὸ πάντα τὰ ὄμματα.

»Μόνον τὸν ὄρον τοῦτον ἔθεσα διὰ τὴν θυσίαν μου».

Ἐπιπρὸς Τοῦτο ἦτο μόνον ἔγχος, ἐπ' οὗ ἡ τύχη ἐρ- ριπτεν αὐτόν· ἐν τούτοις ὅμως μέρος τοῦ σκότους τοῦ περικαλύπτοντος τὴν ὑπόθεσιν διελύετο.

Ἐπιπρὸς Ἐνόμισεν ὅτι βλέπει, ὡς οἱ μάγοι, ἀ- στέρα δὴγόν.

Ἐπιπρὸς Ἀπὸ τῆς εἰς Παρισίους ἐπανόδου του, μετὰ τὴν ἐν ταῖς Μεσημβριναῖς ἐπαρχίαις ἐκδρομὴν του ἐν τῷ θιάσῳ, κατόκει μικρὸν ὑπὸ τὴν στέγην δωματικὸν πλησίον τοῦ σι-

δηροδρομικοῦ σταθμοῦ τοῦ ἁγίου Λαζάρου κατὰ τὴν ὁδὸν Πεπινιέρ.

Ὅτε διήλθε τὸ βουλεβάρτον, εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Πελετιέ, τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος ἔκλειε.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶχε δοθῆ τὸ αἰώνιον καὶ πάντοτε νέον ἀριστοῦγημα, οἱ Οὐγουνότοι.

Αἱ ἄμαξαι ἔβαινον βραδέως ἐν γραμμῇ.

Ὁ Ραβού, μὴ ἔχων τί νὰ πράξῃ, ἔστη ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ πεζοδρομίου καὶ παρατήρει αὐτάς.

Οἱ ἵπποι ἀνυπομονοῦντες ἐπληττον τὸ λιθόστρωτον διὰ τῶν ποδῶν των.

Οἱ φανοὶ ἐφώτιζον τὴν ὁδὸν ἐπαρκῶς.

Αἴφνης ὁ Ραβού ἤσθάνθη βιαίαν ἐν τῇ καρδίᾳ συγκίνησιν.

Ἐν ὄχηματι ἐξευγμένῳ διὰ δύο μελανῶν ἵππων ἐξαίσιων, διὰ τῆς δεξιᾶς θυρίδος, ἧς ἡ ὕελος εἶχε καταβιβασθῆ, παρετήρησε ξανθὴν κόμην γυναικός, ἧς οἱ ὦμοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ ἐπανωφορίου ἐκ κυανοῦ ὀλοσηρικοῦ.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἧς δὲν διέκρινε τὴν μορφήν, συνωδεύετο ὑπὸ νεανίου καλλίστης τάξεως ὡς ἐφαίνετο.

Δύο θεράποντες, ὁ ἀμαξηλάτης δηλαδὴ καὶ ὁ θεράπων, ἐκάθητο ἐπὶ τῆς εἵρας.

Ὁ Ραβού εἶδε μόνον τὴν κόμην τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἧτις τὴν κεφαλὴν ἐστήριζε ἐπὶ τοῦ ὦμου τοῦ συνοδοῦ τῆς.

Ἐν τούτοις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλεν.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ Γερμανή.

Ἡ κραυγὴ τῆς καρδίας του, ἡ ἐξέγερσις τῆς ζηλοτυπίας του ἐβεβαίουν αὐτόν.

Ἀλλὰ μόλις διείδεν αὐτὴν καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς ὄχημα διασχίσαν τὴν γραμμὴν τῶν ἀμαξῶν προέβη καὶ ἀπεμακρύνθη πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Μαγδαληνῆς.

— Εἴκοσι φράγκα σοὶ δίδω ἂν ἀκολουθήσῃς αὐτὸ τὸ ὄχημα, εἶπεν ὁ Ραβού εἰς ἀμαξηλάτην ἀγοραίας ἀμαξῆς σταθμευούσης πρὸ τοῦ Πλουσίου Καφείου.

— Ἔλα δά! ὑπέλαθεν ὁ ἀμαξηλάτης παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὸν ἐνώπιόν του ξένον. Βεβαίως ἀστεϊάζεται ὁ μυλόροδος.

— Δύο λευδοβίκια, ἀμαξηλάτα, σοὶ δίδω, δύο λίρας στερλίνας; γρήγορα!

— Ἀδύνατον.

— Δικαί;

— Θὰ σκάσω τὰ ἄλογά μου. Ἴδέτε λοιπόν.

Ὁ Ραβού ἔμεινε ἀναυδος ἐνώπιον τοῦ ἀμαξηλάτου ἐκείνου, ὅστις ἤρνεϊτο νὰ κερδίσῃ πενήκοντα φράγκα δι' ἕνα δρόμον καὶ ἂν ἔτι εἶδει νὰ φονεύσῃ τὸν ψωραλίον ἵππον τοῦ αὐθέντου του.

Ὁ ἀμαξηλάτης προσέθηκε:

— Ὁ βαρόνος ἔχει τὰ ταχύτερα ἄλογα τῶν Παρισίων καὶ τώρα εἶναι μακρὰν.

— Ποῖος βαρόνος;

— Ὁ κύριος τοῦ ὄχηματος, διαβόλε!

— Καὶ ὀνομάζεται;...

— Ἀλήθεια, εἴθε ξένος. Φαίνεται ἀπὸ τὴν προφορὰν σας! Λοιπὸν εἶναι ὁ βαρόνος Ροζενδάλ ἑκατομμυριούχος, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω λεπτό. Ἄν ἦναι δίκαιον!

Ἐπειδὴ δὲ δύο πελάται ἀνήρχοντο ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς του:

— Λυπούμαι, μυλόροδε, πῶς δὲν εἰμπορῶ

νὰ σας εὐχαριστήσω. Ἀλλὰ κυττάξετε τὰ ἄλογά μου καὶ θὰ ἰδῆτε πῶς δὲν εἶναι δυνατά.

Ὁ Ραβού εἶδεν αὐτῶ δύο φράγκα.

Ἡ πληροφορία ἤξιζε τὸ ποσὸν τοῦτο.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐμάστισε δις ἐπὶ τῶν προερχόντων πλευρῶν τὸν ἵππον του καὶ ἀπῆλθε βραδέως.

Ὁ κομωδὸς ἔμεινε προσηλωμένος ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου ἐν ἀπελπιστικῇ στάσει.

Θὰ ἔλεγέ τις βλέπων αὐτὸν μετὰ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσαν ὅτι εἶχε πληγῆ ὑπὸ κερανοῦ.

Ἐν τούτοις ἔμαθεν ὅτι ἐφλέγετο νὰ γνωρίσῃ.

Ἡ τύχη λοιπὸν τῷ ἐμάνθανε τέλος τὸ μυστικόν, ὅπερ εἰς μάτην πρὸ ἐνός ἔτους ἀνεζήτηε.

Ἀλλ' ἡ ἰσχὺς τοῦ βαρόνου ἐνέπνεεν αὐτῷ τρόπον, ἐνῶ ἡ θεὰ αὐτοῦ τῷ ἀπεκαλυπτε καὶ ἄλλα προσόντα πλὴν τοῦ πλοῦτου.

Οὐδέποτε τοιοῦτο ἀδυναμίας αἰσθημα εἶχε καταλάβει αὐτόν.

Τέλος καταβάλων προσπάθειαν ἐκινήθη ἀπὸ τῆς θέσεώς του μετὰ λυσσώδη ὀργὴν ἐν τῇ ψυχῇ.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐξεδύθη καὶ κατεκλίθη ἐπὶ τῆς ἀθλίᾳς αὐτοῦ κλίνης; ἀλλὰ δὲν ἐκοιμήθη.

ΙΔ'

Ὁ Ροβινὼ ὀρθῶς ἐμάντευσε.

Κατὰ τὰς εἰς Βουλῶνιν ἐκδρομὰς του περιφερόμενος περὶ τὴν ἔπαυλιν τῶν πυργίσκων καὶ ἀναρριχώμενος ἐπὶ τῶν περιτειχισμάτων αὐτῆς, παρατηρῶν ἐταστικῶς δεξιὰ καὶ ἀριστερά, βλέπων διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων τὰ βαρύτιμα καταπετάσματα καὶ τὰ πολυτελῆ ἐπιπλα, ἠνύνησεν ὅτι ἡ οἰκοδέσποινα πολλὰ θὰ εἶχε πλοῦτον, ἱκανὰνὰ ἐμβαλῶσιν αὐτὸν εἰς πειρασμόν.

Ἄλλως τε τί θὰ διεκινδύνευεν;

Εἰς ποίαν χειροτέραν θέσιν ἐκείνης εἰς ἣν διετέλει ἡδύνατο νὰ περιέλθῃ;

Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν Γερμανήν.

Ἀλλ' ἂν τοῦτο ἔλεγε τῷ Ραβού θὰ διεκινδύνευε τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Τὴν ἐπιούσαν κατὰ τὴν ἐξέγερσιν αὐτοῦ, ζαλισμένος ἔτι ἐκ τῆς εὐωχίας, μετενόει ἤδη ὅτι πολὺ ὠμίλησε.

Διενόηθη λοιπὸν νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐκτέλεσιν.

Ἀφ' ἧς εἶδε τὴν πυργοδέσποιναν περιπατοῦσαν σχεδὸν πάντοτε μόνην καὶ σκεπτικὴν ἐν τῷ ἠθισμένῳ καὶ καταφύτῳ ἄλσει, ὑπενόησε τὸ μυστήριον τοῦ βίου τῆς.

Ἦτο λατρευτὴ ἐρωμένη, ἣν ἑκατομμυριούχος τις, μὴ ὀπισθοδρομῶν ἐνώπιον οὐδεμιᾶς φαντασιοπληξίας, ἐνέκλεισεν ἐν τῷ παραδείσῳ ἐκείνῳ, ἐνθα παρεῖχεν αὐτῇ πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ τὴν καταστήσῃ ἐπιλήσιμον τῆς μονώσεως αὐτῆς.

Ἀληθῶς ὁ Μάξιμος, οὐτινος ἡ καρδία ἔτεινε νὰ σκληρυνθῇ καὶ ὅστις ἀπὸ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του ἐφέρετο νὰ μισήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην, εὕρισκεν ἐ-

κεῖ, πλησίον τῆς Γερμανῆς, καταφύγιον ἀπὸ τῶν κατεχόντων αὐτῶν ὀλεθρίων παθῶν.

Ἦγάπα ὄντως τὴν γυναῖκα ἐκείνην.

Ἡ τρυφερά καὶ ἡδέια χάρις τῆς Γερμανῆς εἶχε νικήσει καὶ ὑποδουλώσει αὐτόν.

Ὅτε ἀπὸ τοῦ προσκηνίου αὐτοῦ θεωρεῖται, κατὰ τὴν συναυλίαν τοῦ Ρουβινσταίν, παρετήρει διὰ τῆς διόπτρας τὴν μικρὰν ἐκείνην ἀστὴν, ταπεινὴν καὶ ὠχρὰν, μετὰ τὴν πενιχρὰν περιβολὴν, ἄνευ κοσμημάτων, οἶνεϊ ἐν ἐκλείψει ἐν μέσῳ τῶν πολυτελῶν περιβολῶν καὶ ἀδαμάντων, κατεπλάγη διὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς μορφῆς τῆς.

Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, οἱ τῶσφ τρυφεροὶ, οἵτινες μακρόθεν ἔβλεπον αὐτόν, ἐνέπνευσαν αὐτῷ οὐχὶ ἄληθές πάθος, ἀλλὰ περιέργειαν ἐξ ἐκείνων, πρὸ τῶν ὑποίων δὲν ἡδύνατο νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, αὐτὸς ὁ εἰθισμένος νὰ βλέπῃ τῶσφ γυναικῆς ἀποβλεπούσας εἰς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ καὶ ὑποκυπούσας αὐτῷ.

Ἦγθη λοιπὸν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ψυχραιμίας μὴ ὑπολογίζων τί ἡδύνατο νὰ δαπανήσῃ.

Τί ἦτο τὸ χρῆμα δι' αὐτόν; Τί θὰ ἐκόστιζεν αὐτῷ νὰ καταστήσῃ πλουσίαν μίαν γυναῖκα καὶ εἶτα νὰ εἶπῃ αὐτῇ:

— Δὲν σὲ ἄγαπῶ πλέον, ἀλλ' ἐφάνην γενναίῳφρων καὶ σὲ μετεχειρίσθη βασιλικῶς!

Βραδύτερον τὰ θέλητρα τῆς Γερμανῆς, ἡ ἐξοχος αὐτῆς χάρις καὶ ἡ τρυφερά ὑποταγή, ἦν πρὸς αὐτὸν ἐδεικνυε, τὸν ὑπεδούλωσαν καὶ κατέστησαν δύσρηκτον τὸν δεσμόν, ὅστις τῶσφ χαλαρῶς ἐν ἀρχῇ ἦν αὐτούς.

Ὁ βαρόνος εὗρεν ἐν τῇ ἐρωμένη του τὸ ἄκρον ἄκρον τῶν ἀπολαύσεων, βαθμηδὸν δὲ κατελήθη δι' αὐτὴν ὑπὸ ἐρωτος παραφόρου, ἐπιβλητικοῦ, τυραννικοῦ.

Ἐξ μῆνας μετὰ τὴν ἐνωσίαν των, δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ ζήσῃ ἄνευ τῆς Γερμανῆς, μίαν δὲ μόνην εἶχε φροντίδα: νὰ περιποιῆται εἰς ἄκρον αὐτὴν, νὰ τῇ παρέχῃ πᾶσαν πριγκηπικὴν πολυτέλειαν καὶ νὰ ἐφευρίσκῃ ἀνά πᾶσαν στιγμὴν νέας ἀποδείξεις ὀλονὲν αὐξούσης τρυφερότητος.

Καθ' ἐκάστην πρωίαν μετέβαινε ἐν τῷ γραφείῳ του κατὰ τὴν λεωφόρον Ἀντὲν ἐνθα ἔμεινε μέχρι τῆς ὥρας τοῦ προγεύματος, ἐδέχετο τοὺς αἰτητάς καὶ ἤκουεν αὐτοὺς μετ' ὑπομονῆς ἀγνώστου ἕως τότε παρὰ τοῖς Ροζενδάλ.

Σπανίως συνέβαινε νὰ μὴ ἐξέλθῃ τις τοῦ γραφείου ἐκείνου, ἠὲν εὐχαριστημένος ἂν μὴ δι' εὐνοϊκῆς ἀπαντήσεως, τοῦλάχιστον διὰ καλοκαγάθου καὶ εὐγενοῦς ἀρνήσεως.

Τί λοιπὸν μετέβαλε τοὺς Ροζενδάλ;

Αὐτοὶ οἱ οἶνεϊ ἄγριοι καὶ ἀπροσπέλαστοι βαρόνοι, οἱ τῶσφ ἄλλοτε καταφρονητικοί, ἐγένοντο αἴφνης ἡδέεις καὶ ἡμεροὶ ὡς περιστεραί.

Ἡ Γερμανὴ εἶχε κατορθώσει τὸ θαῦμα τοῦτο, ἀπίθανον ὡς τόσα ἄλλα.

Μετὰ τὸ Χρηματιστήριον ὁ βαρόνος ἀνῆρχετο ἐπὶ τοῦ ὄχηματος, ὅπερ ὠδήγει πιστὸς ἀμαξηλάτης.

Εἰς εἴκοσι λεπτά διέτρεχε τὴν ἀπὸ τῆς λεωφόρου Ἀντὲν μέχρι τῆς Βουλῶνης ἀπόστασιν.

• Ἡ κιγκλιδωτὴ θύρα ἠνοίγετο ἀμα τῷ κρότῳ τῆς ἀμάξης ὡς εἰ ἦτο ἔμφυχος.

Ἐκλείετο ὀπισθεν τοῦ ὀχήματος, τότε δὲ ὁ Μάξιμος ἐξέλειπον ἐκ τοῦ κόσμου διὰ τινὰς ὥρας.

Συνωμιλῶν δὲ μετὰ πολλῆς περιπαθείας μετὰ τῆς ἐρωμένης του οὐδέποτε ἔφερε τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ παρελθόντος αὐτῆς.

Ἀπέφευγε μετὰ πολλῆς δεξιότητος ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ὑπομνήσῃ αὐτῇ τοὺς χρόνους ἐκείνους, οὓς ἤθελε ν' ἀπαλείψῃ ἐκ τοῦ βίου της.

Ἡ Γερμανὴ δὲν εἶχε λησμονήσει μὲν τὸν μετὰ τοῦ συζύγου της σύνδεσμον, ἀλλὰ μόλις ἐνεθυμείτο αὐτόν, διότι ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀποθάνει καὶ ἀνέζησεν ἐν ἑτέρᾳ ὑπερφυσικῇ ζωῇ, τὴν ὡς συμβαίνοντα αὐτῇ τῇ ἐφαίνοντο φαντασιώδη.

Ἐνίοτε ἀνεμιμνήσκετο τοῦ Ραβού, ἀλλ' ὡς ἐν ὄνειρῳ. Ἐν τούτοις δὲν ἐμίσει αὐτόν. Ἄπαγε.

Διατὶ ἄλλως τε νὰ μνησικαχῇ κατὰ τοῦ εὐθύμου καὶ χαρίεντος ἐκείνου ἀνθρώπου, ὅστις τόσον γλυκὺς ἦν δι' αὐτήν;

Ἄν ἡ Γερμανὴ ἠδύνατο, θὰ τὸν καθίστα κοινωτὸν τῆς ἀπείρου εὐδαιμονίας της, ἥτις ὡς βροχὴ ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς ξανθῆς αὐτῆς κεφαλῆς.

Ἡμέραν τινὰ μάλιστα ἐσκέφθη νὰ τῷ ἀποστείλῃ, ὡς μυστηριώδη ἀνάμνησιν, μέρος ἐκ τῶν χρημάτων, ἅτινα ὁ ἐραστής αὐτῆς ἔθετεν εἰς τὴν διάθεσίν της.

Τότε ἔστειλε μυστικῶς εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Γύψου τὴν ἐμπειστημένην αὐτῇ θαλαμηπόλον, ἥς εἶχε κατακτήσει τὴν εἰλικρινῆ φιλίαν.

Ἡ ἀρχαία τροφὸς τοῦ βαρόνου ἐξεπλήρωσεν εὐφυῶς τὴν ἀποστολὴν της, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ κύου Βακελέ, ὅστις ἠγνόει ποῦ εὐρίσκετο ὁ Ραβού.

Ὁ Ραβού, ἄλλως τε, μετὰ φρίκης θ' ἀπέκρουε πᾶσαν προσφοράν.

Ἡ Γερμανὴ λοιπὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ἀγαθὰς αὐτῆς προθέσεις.

[Ἐπεταί συνέχεια].

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Καὶ τῷ ἐδείκνυε τὰ ὑπὸ τῆς πᾶχνης μεμαρμαμμένα ἄνθη, ἅτινα ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν κλαδῶν των.

— ὦ! ναί, εἶπεν ὁ Ἀδριανὸς ἀφρημένος, τὰ ἄνθη μίαν ἔχουσιν ἐποχὴν καὶ ἡ ζωὴ των παρέρχεται μετὰ τὴν πάροδον τῆς ἐποχῆς των!

— Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθῃ ὁ χειμὼν, τότε δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον ἄνθη, τὰ ὅποια θὰ ἦναι τότε ὡς αὐτὰ θ' ἀποθάνουν καὶ αἱ χρυσαλλίδες μου, τὰ ἀγαπητὰ μου πετηνὰ θ' ἀποδιωχθοῦν ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ θὰ ὑπάρχουν εἰς εὐηλίους τόπους, ἡμεῖς δὲ δὲν θὰ

ἠμπορῶμεν νὰ περιπατῶμεν ὑπὸ τὰς δένδροστοιχίας. Δὲν ἀγαπῶ τὸν χειμῶνα, Ἀδριανέ.

— Πλησίον σου, Χρυσουγῆ, ὄλαι αἱ ἐποχαὶ τοῦ ἔτους εἶναι ὠραῖαι, πάντοτε δὲ ἀναπνέει τις τὰς εὐωδίας τοῦ ἔαρος.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπροξένησαν πρὸς τὴν νεανίδα νέαν συγκίνησιν, διότι τὸ πρῶτον ὁ Ἀδριανὸς εἶδεν ὅτι αἱ παρειαὶ αὐτῆς ἐγένοντο ἐρυθραὶ.

Ἐπὶ στιγμὴν ἡ Χρυσουγῆ διετέλεσε σκεπτομένη, ὡς εἰ μυστηριώδη ἤκουε φωνήν, εἶτα παρετήρησε τὸν μαρκήσιον μετ' ἀνεμνηνεύτου ἐκφράσεως καὶ ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως.

Μετὰ λεπτὴν βροχὴν καταπεσοῦσαν τῇ πρωΐᾳ, ὁ οὐρανὸς ἐγένετο πάλιν αἴθριος· ὁ ἀήρ δὲν ἦτο ψυχρὸς καὶ ἡ ἑσπέρα ἦν ὑπόθερμος, ὡς ἐν καιρῷ θέρους. Οἱ νέοι ἔμεινον ἐν τῷ κήπῳ, καὶ ἐπειδὴ αἱ ὦραι παρήρχοντο ταχύτερον, ἢ ὅσον κατὰ τὰς προτέρας ἡμέρας, ἐράνησαν ὅτι ἐξεπλάγησαν ἰδόντες ἐπελθοῦσαν τὴν νύκτα.

— Ἀπὸ τώρα ἐνύκτωσεν! ὑπέλαβεν ἡ Χρυσουγῆ. Ἄ! ἐμίκρυναν αἱ ἡμέραι.

— Ἀληθῶς, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανός, πρέπει ν' ἀπέλθω.

— Ὅχι ἀκόμη.

— Ἦλθεν ἡ στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μου.

— Ὅχι, ὄχι μεῖνε ἀκόμη.

— Τὸ θέλεις;

— Ναί.

Καὶ ἐπορεύθησαν νὰ καθήσωσιν ὑπὸ τὸ αἰγόκλημα παρὰ τὴν λεπτοκαρυάν, τὸ προτιμότερον μέρος τοῦ κήπου εἰς τὴν νεανίδα· ἐνῶ δὲ συνδιελέγοντο, ἡ σκοτία πέριξ αὐτῶν ἠϋξάνεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ οὐδὲ τὸν βηματισμὸν ἵππου καὶ τὸν θόρυβον τῶν τροχῶν ἀμάξης ἤκουσαν.

Μετὰ μικρὸν ἐνόησεν ἡ Χρυσουγῆ ὅτι ἡ ὑπηρέτρια δὲν εὐρίσκετο πλησίον αὐτῶν.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ Φραγκίσκη; ὑπέλαβεν.

— Βεβαίως μὰς ἀφῆκεν, εἶπεν ὁ Ἀδριανός. Ἡ νύξ ἐπῆλθε καὶ πρέπει ν' ἀναχωρήσω.

Ἡ Χρυσουγῆ ἐστέναξεν.

— Ἀγαπητὴ Χρυσουγῆ, ἐψιθύρισε.

Καὶ συνέθλιψεν αὐτήν εἰς τοὺς βραχίονας αὐτοῦ. Ἡ κεφαλὴ τῆς νεανίδος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του· τὸ στήθος αὐτῆς συνεστάλη καὶ ἔτρεμε σύσσωμος· ἤκουε τοὺς παλμούς τῆς καρδίας της. Ὁ νέος ἔκυψεν ἴν' ἀσπασθῇ τὸ μέτωπον τῆς κόρης, ἡ Χρυσουγῆ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ χεῖλη αὐτῶν συναντήθησαν.

— Χρυσουγῆ, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ! ἐψιθύρισε ὁ νέος.

Τότε ἐνεφανίσθη ἡ ἄφωνος γυνὴ μετ' ὀφθαλμούς ἀπαστρέπτοντας καὶ μετ' ἐμειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη σπασμωδικόν.

Ὁ μαρκήσιος ἠγέρθη, ἡ δὲ ἄφωνος ἔτεινε τὴν χεῖρα, διατάσσουσα αὐτὸν ν' ἀναχωρήσῃ. Ὁ νέος περιέβαλλε διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Χρυσουγῆν, ἥτις ἔμεινε καθημένη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Φεύγεις; τῷ εἶπεν ἡ νεάνις.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἐς αὔριον.

Ἡ Χρυσουγῆ ἠθέλησε νὰ τὸν συνοδεύσῃ κατὰ τὸ σύνθημα, ἀλλ' ἡ ἄφωνος ἠμπούεισεν αὐτήν, ὀραξαμένη τοῦ βραχίονός της βιαίως.

— Τί ἔχεις λοιπὸν, Φραγκίσκη; εἶπεν ἡ Χρυσουγῆ.

Ἡ ἄφωνος ἀφῆκε γρυλλισμὸν καὶ ἐζήτησε νὰ σύρῃ τὴν νέαν πρὸς τὴν οἰκίαν.

— Ἄφες με, ἄφες με! ἀνέκραξεν ἡ Χρυσουγῆ.

Καὶ δι' ἀποτόμου κινήσεως διέφυγε τὰς χεῖράς της.

Ὁ μαρκήσιος ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν, ἥτις ἦτο ἀνοιχτή, μόλις ὅμως διέβη τὸν ὁδόν, στιβαρὰ χεῖρ τὸν ἤρπαξεν ἐκ τοῦ ὤμου.

ΚΘ'.

Ἡ θύρα τοῦ κήπου.

Ὁ μαρκήσιος ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπληξέως καὶ τρόμου.

— Σιωπὴ! τῷ εἶπεν ὑπόκωφος φωνὴ εἰς τὸ οὖς.

Ἰδρῶς πολὺς περιέρρευσε ἐκ τοῦ μετώπου τοῦ νέου.

— Σοὶ ἀπαγορεύω νὰ ὁμιλήσῃς, ἐπανελάβεν ἡ φωνή, ἄλλως...

Ὁ μαρκήσιος ἠσθάνθη τὸν σωλῆνα πολυκρότου ἐπὶ τοῦ στήθους, ἀλλὰ συνῆλθεν ἐκ τῆς ἐκπληξέως καὶ τοῦ τρόμου, διότι ἀνεγνώρισεν ὅτι ὁ ἀπειλῶν αὐτὸν ἦτο ὁ πατὴρ τῆς Χρυσουγῆς.

— Νομίζω ὅτι δὲν θέλετε νὰ με δολοφονήσετε; ἀνταπήντησε.

— Δὲν δολοφονοῦν ἀνδρὸν, εἶπεν ὁ γέρον, συντριβὸν τὴν κεφαλὴν του ὡς ἐρπετοῦ.

— Ὅμιλεῖτε τραχέως, κύριε, ἀνταπήντησεν ὁ νέος μετ' ἀξιοπρεπείας, ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον δὲν θὰ συνεχώρουν εἰς ἄλλον, δέχομαι παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς ἀσπαινίδος Χρυσουγῆς.

— Ἄ! μὲ γνωρίζεις;

— Δὲν σὰς γνωρίζω, κύριε, ἤξεύρω μόνον ὅτι εἰσθε ὁ κύριος ἐναυθα, ἀλλὰ δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ με κρατῆτε τοιοῦτοτρόπως, διότι δὲν σκέπτομαι νὰ φύγω, θέλω μάλιστα νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι δὲν εἶμαι ἀγενής· εἰάν θέλετε νὰ μ' ἐρωτήσετε, εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἀποκριθῶ.

Ὁ βραχίων τοῦ γέροντος κατέπεσεν, οὗτος δ' ἐπανελάβε μετ' ὀλιγωτέρας παραφορᾶς:

— Διατὶ εἰσῆλθες ἐδῶ;

— Ἀπλὴ περιέργεια μὲ ὠδήγησε κατὰ πρῶτον ἐδῶ καὶ εἶτα ἄλλο αἶσθημα.

— Εἰς ἀγνωστός, ἐξερχόμενος κρυφίως οἰκίας τινὸς ἐν ὧρα νυκτός, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κλέπτης.

— Ἡ ὡς ἐραστής, ἀνταπήντησεν ὁ νέος.

— Ἄ! τὸν ἄθλιον, τὸ ἁμολογεῖ, ἀνεφώνησεν ὁ πατὴρ τῆς Χρυσουγῆς, ὑπὸ νέας καταληθθεῖς παραφορᾶς.

— Δὲν πιστεύω ὅτι διέπραξα ἐγκλημα, εἶπεν ὁ Ἀδριανός.

— Εἶναι ἀτιμία νὰ μὲν τις πλησίον κόρης ἀθῶος καὶ ἀπροστατεύτου ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ τὴν ἐξαπατήσῃ. Εἶναι ἐγκλημα, ἐννοεῖς; εἶναι ἐγκλημα!

— Μοὶ ἀποδίδετε προθέσεις, αἱ ὅποιαι δὲν εἶναι ἰδικαί μου, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ νέος. Ν' ἀπατήσω τὴν κόρην, ἐγώ; Ἄ! μὴ τὸ πιστεύετε, κύριε!

— Ἐὰν διέπραπτες τὴν ἀτιμίαν αὐτὴν, θὰ μοὶ τὸ ἐπλήρως διὰ τῆς ζωῆς σου, εἶπεν ὁ γέρον μετὰ βραχνῆς φωνῆς.

— Τρέφω πρὸς τὴν δεσποινίδα Χρυσουγὴν βαθὺν σεβασμὸν, κύριε, ὀφείλω δὲ νὰ εἶπω πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν. Τὴν ἀγαπῶ!

— Ἀγαπᾶς τὴν κόρην μου;

— Ἐξ ὅλης μου καρδίας.

— Λοιπὸν δὲν θέλω, σοὶ ἀπαγορεύω νὰ τὴν ἀγαπᾶς!

Ὁ νέος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἐμποδίζουν ποταμὸν νὰ ἐκβάλλῃ τὰ ὕδατά του εἰς τὴν θάλασσαν, εἶπε τεθλιμμένος.

— Ἀλλὰ ποῖος δαίμων λοιπὸν σὲ ὄθησεν εἰς τὴν μέχρι τοῦδε ἤσυχον οἰκίαν μου; ἐπανελάθεν ὁ γέρον μετὰ τρεμούσης φωνῆς. Λοιπὸν, τί συμφέρον εἶχες νὰ διαταράξῃς τὴν εἰρήνην τοῦ ἀσύλου αὐτοῦ, νὰ καταστρέψῃς τὴν εὐδαιμονίαν μου καὶ τοῦ τέκνου μου;

— Οὔτε τὴν τιμὴν ὑμῶν οὔτε τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς ἐβλάψα.

— Ἄ! τὸ νομίζεις;

— Ἄλλως τε δὲν ἐννοῶ πῶς θὰ κατέστρεφον τὴν εὐδαιμονίαν νεανίδος, εἰς τὴν ὁποίαν προσέφερον τὴν ζωὴν μου.

— Δὲν ἐννοεῖς, δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς, εἶπεν ὁ γέρον.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐπανελάθεν ὑποκώφως:

— Ἀκουσὸν με, δὲν σὰς γνωρίζω, δέν...

— Δὲν κρύπτω τὸ ὄνομα μου, διέκοψε ζωηρῶς ὁ νέος.

— Δὲν σ' ἐρωτῶ διόλου τὸ ὄνομά σου, δὲν θέλω νὰ τὸ μάθω, ἀλλ' ἐνθυμοῦ τοὺς λόγους μου. Σ' ἐμποδίζω νὰ ἐπανάδῃς τὴν κόρην μου. Δὲν εἰξεύρω ἀκόμη ποῖαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησες εἰς τὴν καρδίαν της, ἀλλὰ πρέπει, ἀκούεις, πρέπει, θέλω νὰ τὴν λησμονήσῃς· δὲν πρέπει πλέον ποτὲ ν' ἀκούσῃ νὰ γίνεταί λόγος περὶ σοῦ. Πίστευσέ με, ἀπομακρύνθητι ταχέως ἀπὸ τὸν τόπον αὐτόν, διότι ἐὰν ποτε σὲ εὕρω δὲν περιφέρεσαι ἔξω τοῦ κήπου, εἶμαι ἱκανὸς νὰ σὲ φονεύσω.

Ὁ γέρον προσεπάθει νὰ περιστείλῃ τὴν ὀργὴν του· ἡ φωνὴ καὶ τὸ βλέμμα του ἦσαν ἀπειλητικά. Ἐν τῇ λάμψει τῶν ἀστέρων ὁ Ἀδριανὸς ἔβλεπε σπινθηροβόλουντας τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, ὁμοιάζοντας μὲ ἐξηγριωμένης τίγριδος.

— Δὲν δύνασθε νὰ τὸ ἀπαιτήσητε, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος. Νὰ λησμονήσω τὴν δεσποινίδα Χρυσουγὴν, νὰ μὴ τὴν ἐπανάδω, δὲν εἶναι δυνατόν. Μὴ τὸ πιστεύσετε, κύριε, ἡ καρδία μου θὰ καταβάλλῃ τὴν θέλησίν μου καὶ θὰ μὲ φέρῃ ἐδῶ, θ' ἀψήφῃσω τὸν θάνατον, μὲ τὸν ὅποιον μὲ ἀπειλήτε... Εἶσθε πατὴρ τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς, ἀλλὰ προσέξατε μὴ προβῆτε πέραν τῶν δικαιωμάτων σας. Ἐνδέχεται ν' ἀπατάσθε, κύριε, πιστεύοντες ὅτι ἐνεργεῖτε ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῆς θυγατρὸς σας· εἶσθε ἀρά γε βέβαιος ὅτι δὲν τῇ ἐτοιμάζετε ἀμετρον θλίψιν; Ἐπειδὴ δὲν μὲ γνωρίζετε, ὑπωπτεύ-

σατε πρὸς στιγμὴν τὰς προθέσεις μου, ἀλλὰ θ' ἀπαλλαγῆτε τῆς προκαταλήψεώς σας. Σὰς παρακαλῶ, μὴ μὲ καταδικάσετε ἀμετακλήτως· ἐπιστρέψατέ μοι νὰ ἐπανεῖθω αὐριον, διὰ νὰ σὰς δώσω πᾶσαν ἐξήγησιν, τὴν ὅποιαν ἠθέλατε ἀπαιτήσῃ.

— Ἄ! ἐξαντλεῖς τὴν ὑπομονὴν μου! ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ τῆς Χρυσουγῆς μετὰ φοβερᾶς ἐκ τῆς ὀργῆς φωνῆς· πήγαινε, σοὶ λέγω! Ποτὲ δὲν θὰ ἐπανάδῃς τὴν κόρην μου, ποτέ, ποτέ!

Ἡ Χρυσουγὴ διαφυγοῦσα τῶν χειρῶν τῆς Φραγκίσκης ἐδράμε πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' ἔστη ἀποτόμως ἀκούσασα τὴν ὀργίλην φωνὴν τοῦ πατρὸς της. Ἐπτοημένη καὶ τρέμουσα σύσσωμος ἤκουεν, ἀντήχησαν δὲ εἰς τὰ ὦτά της οἱ τελευταῖοι τοῦ γέροντος λόγοι ὡς πένθιμος κωδωνοκρουσία, καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτῶν ἐνόμισεν ὅτι ἐδόχθη σφοδρὰν κατὰ τὸ στήθος πληγὴν. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας της ἐπαυσαν, ἐσκοτίσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ της, ἀφῆκε πεπνιγμένην κραυγὴν, ἐκλονίσθη καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Ἡ κόρη μου, ἡ κόρη μου, ἀνεφώνησεν ὁ γέρον ὁρμήσας ἐντὸς τοῦ κήπου.

Ὁ Ἀδριανὸς ἠκολούθησεν αὐτόν· ἤκουσε καὶ αὐτὸς τὴν φωνὴν τῆς Χρυσουγῆς.

Ὀλίγον μακρὰν τῆς θύρας ὁ πατὴρ εὐρέθη ἀπέναντι τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, κειμένης ἐκτάδην ἀναισθήτου ἐν μέσῳ τῆς δενδροστοιχίας· ἐρρίθη δ' ἐπ' αὐτῆς ἀφήσας ἀλγεινὴν κραυγὴν καὶ λαβὼν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν ἀνήγειρε καὶ τὴν ἔθλιψε θερμῶς, μετὰ παραφορᾶς δὲ καὶ ἀπελπισίας ἐκόλλη τὰ τρέμοντα χεῖλη του ἐπὶ τῶν παρειῶν, τοῦ μετώπου καὶ τῆς κόμης τῆς θυγατρὸς του.

Ἡ ἄφωνος, γονυπετής, ἔχυνε θερμὰ δάκρυα καὶ κατῆσπάζετο τὰς χεῖρας τῆς ἀναισθήτου νεανίδος ἄς ἐκράτει.

Ὁ μαρκήσιος στηριζόμενος ἐπὶ δένδρου καὶ κύπτων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους οὔτε νὰ ὁμιλήσῃ οὔτε νὰ προχωρήσῃ ἐτόλμα, παρετήρει μόνον ἐν βαθεῖα θλίψει τὴν πρὸ ὀφθαλμῶν λυπηρὰν σκηνήν.

— Κόρη μου, παιδί μου, ἔλεγεν ὁ γέρον δακρυρροῶν, σύνελθε! Ἐγὼ εἶμαι, ὁ πατὴρ σου, ὁ ὅποιος σὲ ἔχει εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ σὲ θλίβει εἰς τὴν καρδίαν του... ὦ! σὲ ἱκετεύω, ἀγαπητέ μου ἄγγελε, ἀνοιξὸν τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἀκουσον τῆς φωνῆς μου, ἀποκρίθητι εἰς τὸν πατέρα σου! Δὲν ἔχεις πλέον τίποτε νὰ φοβῆσαι, εἶμαι πλησίον σου διὰ νὰ σὲ προστατεύσω, διὰ νὰ σὲ ὑπερασπίσω... Ἄ! ἡ κόρη μου δὲν μὲ ἀκούει πλέον, οἱ ὀφθαλμοὶ της μένουσι κλειστοί, ἡ καρδία της δὲν παλλεῖ, εἶναι ψυχρὰ, πεγωμένη... Ἄλλ' ἀπέθανε λοιπὸν, ἀπέθανε! Δυστυχία μου!...

Ἐρρίψε περὶ ἑαυτὸν παράφρονος βλέμμα, ὅπερ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ μαρκησίου.

— Ἀκόμη ἐδῶ! ἀνεφώνησε μετὰ φοβερᾶς φωνῆς, φύγε, ἄθλιε! Μένεις τάχα ἐδῶ διὰ νὰ παρατηρῆς τὸ θῦμά σου, διὰ νὰ σκώπτῃς τὴν λύπην μου; φύγε λοιπὸν, φύγε!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀδριανὸς ἔμενον ἀκίνητος, φαινόμενος ὅτι δὲν ἤκουσεν, ὁ ἀτυχῆς πατὴρ ἔβαλε κραυγὴν παραφόρου ὀργῆς, εἶτα ὠρ-

θώθη καὶ μὲ βλέμμα ἀπαστράπττον ἐφώρησε κατὰ τοῦ νέου.

Αἴφνης ὅμως νέον πρόσωπον, ὅπερ μέχρι τοῦδε δὲν ἐφαίνετο, ἔνεκα τῆς ἐπικρατούσης σκοτίας, ἐξώρμησε καὶ παρενέβη μετὰ τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ πατρὸς τῆς Χρυσουγῆς.

— Σταθῆτε, εἶπε μετ' ἐπιτακτικῆς φωνῆς, διὰ τί ἐξοργίζεσαι τόσον; Πραῦνθητι... Ἄφες τὸν νέον καὶ φρόντισε περὶ τῆς κόρης σου.

— Μοὶ τὴν ἐφόνευσεν, ἴσως. Ἄ! ἐὰν ἀποθάνῃ, θὰ ἐκδικήσω τὸν θάνατόν της.

— Πρὸ παντὸς σκέψου νὰ τὴν σώσῃς.

Εἶτα ὁ ἄγνωστος, στραφείς πρὸς τὸν Ἀδριανόν:

— Ἐπειδὴ, εἶπεν, ἐνδέχεται νὰ ἐπροξενήσατε ἀνεπανόρθωτον δυστύχημα, δὲν πρέπει νὰ μείνετε ἐνώπιον τοῦ ἀτυχοῦς καὶ ἐξωργισμένου πατρὸς... ἀπομακρυνθῆτε.

Ὁ νέος ἐστέναξεν.

— Σὰς ὀρκίζομαι, κύριε, ὅτι δὲν ἐπραξα τίποτε, ὥστε νὰ μὲ τύπτῃ ἡ συνείδησις, ἀπεκρίθη, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐγενομένη ἔνσυχος, τὸ ἐπραξα ἐν ἀγνοίᾳ μου.

— Σὰς πιστεύω, ἀλλὰ δὲν θὰ κατορθώσετε νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ πατὴρ τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς.

— Θὰ φύγω, κύριε, ἀλλὰ πρῶτον θὰ σὰς εἶπω τίς εἶμαι.

— Περιττόν, διότι σὰς γνωρίζω.

— Μὲ γνωρίζετε;

— Ναί, εἶσθε ὁ μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεῖν.

Ὁ νέος ἐποίησε κίνημα ἐκπλήξεως καὶ ἐζήτη ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν πρὸς αὐτόν συνδιαλεγόμενον ὡς ἐκ τῆς σκοτίας ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καλυπτόμενον ἔτι ὑπὸ τοῦ πλατυγύρου μαλακοῦ αὐτοῦ πύλου.

Ἡρέμα ὁ ἄγνωστος ὤθησε τὸν Ἀδριανὸν ἐκτὸς τοῦ κήπου.

— Κύριε μαρκήσιε, τῷ εἶπε, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλὴν;

— Εἶπατε, κύριε.

— Μὴ ἐπιστρέψετε ποτὲ εἰς Κορδελιέρην.

— Ποτέ;

— Ναί, διότι δὲν σὰς ἠπέλησεν εἰς μάτην ὁ πατὴρ τῆς Χρυσουγῆς· δὲν σκέπτεται ἐκεῖνος ὡς οἱ λοιποὶ, καὶ τοῦτο ἔνεκα λόγων, τοὺς ὁποίους δὲν θὰ σὰς φανερώσω, ἀλλὰ πιστεύσατέ με θὰ εὐρεθῆτε εἰς κίνδυνον, ἐναντιούμενος εἰς τὰ σχέδιά του, εἰς τὰς ἰδέας του.

— Ὡστε μοὶ ἀρνεῖται καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ζητῶ πληροφορίας περὶ τῆς υἱείας τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς;

— Ἐλπίζω ὅτι ἡ υἱεία της δὲν θὰ κινδυνεύσῃ· ἐκεῖνο τὸ ὅποιον κατετρόμαξε τὸν πατέρα της εἶναι ἀπλῆ λιποθυμία, ὡς ἐκ τῆς σφοδρᾶς συγκινήσεως.

— Τὸ πιστεύω, κύριε. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν δὲν θὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ τὴν ἐπανάδω;

— Δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀποκριθῶ, ἀγνώστῳ τί θὰ συμβῇ εἰς τὸ μέλλον.

— Ἄ! τὸ αἰσθάνομαι ἐκ τῆς συντριβῆς τῆς καρδίας μου, τετέλεσται, δὲν θὰ τὴν ἐπανάδω πλέον, δὲν θ' ἀκούσω πλέον νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτῆς!

- Ἴσως.
- Κύριε, μοὶ δίδετε ἐλπίδας.
- Τὴν ἀγαπάτε λοιπὸν πράγματι;
- Ὡ! ναί, τὴν ἀγαπῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανὸς συγκεκλινημένος.
- Καὶ θὰ τὴν ἐλαμβάνετε ὡς σύζυγον;
- Ναί, κύριε.
- Πολὺ παράδοξον.
- Διατί;

— Διότι φέρετε μέγα ὄνομα, διότι ἔχετε λαμπρὰν περιουσίαν καὶ διότι μὴ γνωρίζοντες ποσῶς εἰς ὅποιον κόσμον ἀνήκει ὁ πατὴρ τῆς Χρυσαιγῆς, ἀγνοεῖτε ἐὰν ἡ κόρη αὕτη εἶναι ἀνταξία τοῦ ὀνόματος, τὸ ὅποιον θέλετε νὰ τῇ δώσετε, καὶ ἐὰν δὲν ὑπάρχη μεταξύ αὐτῆς καὶ ὑμῶν μεγάλη ἀπόστασις.

— Πράγματι, κύριε, τὰ ἀγνοῶ, ἀλλ' ἴσταμαι ὑπεράνω προλήψεων, τὰς ὁποίας ἀπὸ μακροῦ κατεδίκασεν ὁ ὀρθὸς λόγος· ἡ λογικὴ ὑποβιάζει τὰ αἰσθήματα, ἀλλ' ἡ καρδία μου συμφωνεῖ μετὰ τοῦ λογικοῦ μου. Ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα Χρυσαιγῆν καὶ τὴν ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ ἐὰν ἐπιθυμῶ νὰ τῇ ἀφιερῶσω τὴν ζωὴν μου, τὸ πράττω διότι, ἀφοῦ ἀνεδέχθη νὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῆ, εἶμαι συνάμα βέβαιος ὅτι ἐξοφᾶλιζω καὶ τὴν εὐδαιμονίαν μου. Δύνασθε νὰ τὸ εἴπητε εἰς τὸν πατέρα τῆς, κύριε.

— Καλῶς, ὑπόσχομαι νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ ὑμῶν.

— Ὡ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! Ἀλλὰ πῶς θὰ ἠδυναμην νὰ μάθω;...

— Ἐὰν ὑπάρχη λόγος, εἰς καταλλήλον στιγμήν ἢ θὰ σὰς γράψῃ ἢ θὰ σὰς ἐπισκεφθῶ.

— Βασίζομαι μετὰ πεποιθήσεως εἰς τοὺς λόγους σας.

— Ναί, περιμένετε. Ἀλλὰ μὴ προβῆτε εἰς ἀπερίσκεπτα διαβήματα, τὰ ὅποια δυνατὸν νὰ μὴ ἐγκρίνῃ ὁ πατὴρ τῆς δεσποινίδος Χρυσαιγῆς· μέχρι νέας διαταγῆς ὀφείλετε νὰ ὑποχωρήσητε εἰς τὴν θέλησίν του. Δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ σὰς εἶπω, καλὴν ἐντάμωσιν!

Ὁ ἄγνωστος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κῆπον κλείσας τὴν θύραν.

Ἀνθρωπίνῃ τότε σικὰ ἐξῆλθε τῆς συστάδος τῶν πετελεῶν, καὶ ἐνῶ ὁ μακρῆσις ἀπεμακρύνετο ἡρέμα, τὸ ἕτερον πρόσωπον ἔσπευσε πρὸς τὸ Σαμπινέλ καὶ ἐγένετο ἀφαντον ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός.

Ἦτο ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, ὅστις παρέστη ἀόρατος ἀκροατὴς τῶν πρὸ τῆς θύρας τοῦ κήπου γενομένων σκηνῶν.

Ἐνῶ ὁ ἄγνωστος ἀπέπεμπε τὸν Ἀδριανόν, ὃν ὑπερήσπισεν ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ πατρὸς τῆς Χρυσαιγῆς, οὗτος ἐπλησίασε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς Φραγκίσκας καὶ ἐγείρας αὐτὴν διὰ τῶν στιβερῶν αὐτοῦ βραχιόνων, ἐκόμισε, προπορευομένης τῆς ἀφώνου, τὸ πολυτίμον φορτίον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ κατέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς αἰθούσας.

Ἡ Φραγκίσκα ἦναφεν ἀμέσως λυχνίαν καὶ κηρία, εἶτα δέ, ὑπακούσασα ταχέως εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου αὐτῆς, τῷ ἐκόμισε πολλὰ φιαλίδια περιέχοντα διάφορα φάρμακα. Τότε ὁ ἀτυχῆς πατὴρ στενάζων συνάμα ὑποκώφως ἔσπευσε νὰ περιποιηθῇ τὴν

θυγατέρα του, ὅπως ἀνακαλέσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ζωὴν. Τῇ εἶδε νὰ εἰσπνεύσῃ ἄλατα καὶ προσέτριβεν ἡρέμα τὸ πρόσωπον αὐτῆς καὶ τοὺς κροτάφους.

Τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος ἔλαβεν ὠχρότητα νεκροῦ.

— Θεέ μου! ἔλεγεν ὁ γέρον, καταβληθεὶς ὑπὸ τῆς ὀδύνης, λάβε τὴν ζωὴν μου, ἀλλ' ἄφες τὴν κόρην μου νὰ ζήσῃ... αὐτὴν μόνην ἔχω εἰς τὸν κόσμον, ἐὰν μοῦ τὴν ἀφαιρέσης, τότε θ' ἀποθάνω καὶ ἐγώ.

Μετὰ τινὰ ὅμως λεπτὰ ἡ νεάνις ἐστέναξεν ἀσθενῶς καὶ χροιά ρόδου ἐκάλυψεν ὀλίγον τὰς παρειὰς αὐτῆς.

Ὁ πατὴρ ἀφῆκε κραυγὴν χαρῆς, τὸ δὲ βλέμμα αὐτοῦ ἀπήστραψεν. Ἡ ἄφρων ἔπεσε γονυκλινῆς ἐνούσα τὰς χεῖρας.

Τότε ὁ ἄγνωστος, ὅστις προφανῶς ἦτο φίλος τοῦ πατρὸς τῆς Χρυσαιγῆς, εἰσῆλθεν ἀθροῦτως εἰς τὴν αἴθουσαν, προχωρήσας δ' ἡρέμα προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς νεάνιδος, ὅπερ ἐφώτιζε ζωηρῶς τὸ φέγγος τῆς λυχνίας.

Ἡ Χρυσαιγῆ εἶχεν ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὰ δὲ χεῖλη αὐτῆς ἤρχισαν νὰ χρωματίζωνται.

Ὁ ἄγνωστος θαμβωθείς ἀφῆκε κραυγὴν θαυμασμοῦ. Πρῶτον ἦδη εἰσῆρχετο εἰς Κορδελιέρην καὶ πρώτην ἐπίσης φορὰν ἔβλεπε τὴν Χρυσαιγῆν.

Ὁ πατὴρ ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ προσέβλεψε διὰ βλέμματος ἐκφραστικοῦ, τὸ ὅποιον ἐσήμαινε:

— Δὲν εἶναι ὠραία ἡ κόρη μου; δὲν εἶναι ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ καταβάς;

Ἀλλ' ἐπανελθὼν ταχέως πρὸς τὴν προσφιλεῖ αὐτοῦ κόρην, τὴν ἠσπασθη ἐπὶ τοῦ μετώπου, λέγων μετὰ φωνῆς ἠδίας καὶ τρυφεράς:

— Χρυσαιγῆ, ἀγαπητὴ Χρυσαιγῆ, ἐγὼ εἶμαι, μὲ ἀναγνωρίζεις;

Ἡ νεάνις ἀνηγήροθη ὀλίγον, ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς τὴν ἐδοῆθησε νὰ καθήσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης. Τότε ἔθηκε πολλάκις τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἀφῆκε ἑλαφρὸν στεναγμὸν καὶ ἔρριψε περὶ ἐαυτὴν κρύφια βλέμματα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐζήτουν τι, τὸν Ἀδριανὸν ἀναμφιβόλως, μὴ βλέπουσα δ' αὐτὸν ἀφῆκε νέον στεναγμὸν.

— Ἀγαπητὴ μου, ἐγὼ εἶμαι, ἐπὶ ἀνέλθων ὁ πατὴρ, μήπως δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις;

— Ναί, ἀπεκρίθη μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς, σὰς ἀναγνωρίζω.

— Μήπως πάσχεις;

— Ναί.

— Καὶ ποῦ πάσχεις;

— Ἐδῶ, εἶπε, στηρίζασα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας.

— Δὲν εἶναι τίποτε, θὰ σὲ θεραπεύσω.

— Ἐνόμιζον ὅτι θ' ἀπέθνησκον, ὡς τὰ ὠραία ἄνθη τοῦ κήπου.

Ὁ πατὴρ τῆς ἀνεσικίτησεν.

— Ὅχι, ὄχι, ἀνταπῆντησε ζωηρῶς, ἡσύχασε, δὲν θ' ἀποθάνης.

— Ναί, εἶπεν, οἶνεὶ ἑμιλοῦσα πρὸς ἐαυτὴν, θέλω νὰ ζήσω.

Αἶφνης οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐμεγεθύνθησαν καὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ φίλου τοῦ πατρὸς τῆς, ὃν δὲν εἶχεν εἰσέτι παρατηρήσει

ἀλλ' ἀμέσως ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπιθύρισε λυπηρῶς:

— Δὲν εἶναι ἐκεῖνος!

Ὁ πατὴρ ἐνόησε, καὶ τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐζήτηστραψε.

— Αὐτὸ ἐφοβούμην περισσότερον, εἶπεν εἰς τὸ οὖς τοῦ φίλου αὐτοῦ, ἐκεῖνον σκέπτεται, ἐκεῖνον ζητοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς· δι' αὐτὴν δὲν εἶμαι πλέον τίποτε· ὁ ἄθλιος, μοῦ ἔκλειψε τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου μου!

— Σὲ ἀκούει, πρόσεχε!

Ὁ πατὴρ ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν, εἶτα πλησίασας πρὸς τὴν κόρην αὐτοῦ,

— Χρυσαιγῆ, τῇ εἶπεν, ὁ κύριος αὐτὸς εἶναι ἄριστος φίλος μου, καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σὲ ἴδῃ καὶ νὰ σὲ γνωρίσῃ καὶ ἦλθε νὰ μείνῃ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας μαζί μας.

Ἡ νεάνις ἔτεινε τὴν ἄβρᾶν αὐτῆς χεῖρα τῷ ξένῳ.

— Χαίρω πολὺ, εἶπεν.

Ἀφοῦ ἐπὶ στιγμήν ἔμεινε σύννους, ἐπανελάβε:

— Πατερ μου, ἐνθυμήθη. Ἐθύμωσες, διατί;

— Ἀλλά... ἐψέλλισεν.

— Ἄ! μ' ἔβλαψες πολὺ.

Ὁ ἀτυχῆς ἐγένετο κάτωχρος.

— Ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ, ἀγαπητὴ μου, σὲ λατρεύω! ἀνεφώνησεν.

Βεβιασμένον μειδιάμα ἤνθισεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς κόρης.

— Αἱ χρυσαλλίδες ἔχουν πετερά, εἶπε μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς, πετῶσιν, ἀλλ' ἐπιστρέφουν πάντοτε διὰ νὰ εἴπουν καλημέρα εἰς τὰ ὠραία ἄνθη τοῦ κήπου. Πατέρα, ἐξηκολούθησε μετὰ δυνατωτέρας φωνῆς, θὰ ἐπανέλθῃ καὶ ὁ Ἀδριανός;

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐφθασαν μέχρι τῆς καρδίας τοῦ γέροντος, οὕτινος ἡ κεφαλὴ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἔμεινε δὲ σιωπηλός.

— Δὲν εἶναι κακός, ἐξηκολούθησεν ἡ Χρυσαιγῆ. Ἐστενωχωροῦμην, ἦμην περίλυπος, καὶ αὐτὸς ἦλθε μ' ἐπαρηγόρησε. Μοὶ εἶπε πολλὰ ὠραία πράγματα, καὶ ἐνῶ τὸν ἤκουα, ἠσθάνομην χαρὰν καὶ ἡ καρδία μου ἐπαλλεν ἡρέμα· ἐνόμιζον ὅτι ἀκούω ἄσματα καὶ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς μου ὑπῆρχέ τι, τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω. Ἐπειτα δὲ ἐν τῷ μέσῳ μεγάλου φωτός, τὸ ὅποιον μ' ἐφώτιζεν, ἔβλεπον πολλὰ πράγματα ἀγνωστα εἰς ἐμέ. Ὅταν ἐκράτει τὴν χεῖρά μου ἠσθάνομην, ἀγνοῶ καὶ ἐγώ, ποίαν χαρὰν καὶ ἐλογιζόμην εὐτυχῆς. Τότε μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ φωνὴ του μ' ἐβαυκαλίζε, καὶ ἐὰν δὲν προετίμων νὰ ὀμιλῶ καὶ νὰ τὸν ἀκούω, θ' ἀπεκοιμώμην ἠδέως, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ὁ πατὴρ ἤγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν· ἐκ τῆς συστολῆς τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτοῦ ἔβλεπέ τις ὅτι ἐπασχε δεινῶς.

— Χρυσαιγῆ, σὲ παρακαλῶ, σιώπα, σιώπα, εἶπε μετὰ συντετριμμένης φωνῆς.

— Διατί; ὑπέλαβε, προβλέψασα αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως. Ὅσακις ἐπιστρέφεις ἐκ τοῦ ταξιδίου σου μ' ἐρωτᾷς καὶ θέλεις νὰ μάθῃς τί ἔκαμα. Λοιπὸν, ἀπόψε δὲν περιμένω νὰ μ' ἐρωτήσης. Ἀκουσε· εἶπα τοῦ Ἀδριανοῦ ὅτι θὰ ἦτο φίλος μου, ἀδελφός μου καὶ ὅτι θὰ τὸν ἀγαπῶ ὅσον καὶ σέ... .

— Ω! Ω! υπέλαβεν ὁ γέρον.

— Βλέπεις, προτιμῶ νὰ συνομιλῶ μετὰ τοῦ Ἀδριανοῦ παρά μὲ τὰ πτηνά, τὰ ρόδα, καὶ τὰς χρυσαλλίδας, τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ μοὶ ἀπαντήσουν.

— Ἄ! ἐψιθύρισε ὁ πατήρ, ἡ εἰμαρμένη συνεπλήρωσε τὸ ἔργον τῆς.

Ὁ ξένος ἤκουε μετ' ἐκπλήξεως, ἔριπτε δ' ἐκχέστοτε ἐπὶ τοῦ φίλου αὐτοῦ βλέμμα οἴκτου.

— Εἶναι ἡλίθιος, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν λυπηρῶς· εἶναι ἡλίθιος.

— Πατέρα, ἐπανελάβεν ἡ Χρυσαιγὴ ἠκουσα ὅσα εἶπες πρὸς τὸν Ἀδριανόν... Τὸν ἐδίωξας!

— Λοιπὸν ναί, τὸν ἐδίωξα! ἀπεκρίθη ἀγρίως.

— Ἐνόμισες ὅτι ἦτο κακός, ἀπατήθης ὁμως...

— Εἶναι ἄθλιος!

— Εἶναι φίλος μου, ἀδελφός μου, ἀνταπήνηται ἀνορθωθείσα. Πάτερ, θὰ ἐπανελάθῃ ὁ Ἀδριανός;

Ὁ ἄγνωστος ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ πατρὸς καὶ ἠμπόδισε τὴν λέξιν ποτέ, σπεύσας ν' ἀπαντήσῃ αὐτός:

— Ναί, θὰ ἐπανελάθῃ.

— Ἄ! τὸ ἤξευρα, ἀνέκραξε περιχαρῆς ἡ Χρυσαιγὴ.

— Τί εἶπες; ἐπανελάβεν ὁ γέρον, ἀποταθείς πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ.

— Ὅτι ὡς ἐκ τῆς σκοτεινῆς καὶ τῆς μέχρι ζηλοτυπίας ἀγάπης σου πρὸς τὴν θυγατέρα σου, δὲν ἠθέλησας σὺ νὰ εἶπης.

— Κύριε, ἠρώτησεν ἡ Χρυσαιγὴ, πότε θὰ ἐπανελάθῃ;

— Τὴν ἀνοίξιν, ὅταν ἀνθίσουν τὰ ρόδα καὶ ἐπανελάθουν εἰς τὸν κήπον αἱ χρυσαλλίδες.

— Ὅτ' ἄν τὸν περιμένω, εἶπεν.

Ἐἶτα προσέθηκε γοερῶς:

— Ὁ χειμὼν θὰ ἦναι μακρὸς ἐφέτος.

Καὶ κατεκλίθη πάλιν ἀναπαύσασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

— Πατέρα, θὰ κοιμηθῶ, ἐψιθύρισε.

Καὶ ἐκλείσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς.

— Ἀτυχῆς κόρη! ἐσκέφθη ὁ ἄγνωστος.

Καὶ ὑψώσας τὴν κεφαλὴν προσέθηκεν:

— Ὑπέστη σφοδρὰν συγκίνησιν, ἄς τὴν ἀφήσωμεν ν' ἀναπαυθῇ.

Λ'

Τὸ κακὸν ἐν σπέρματι.

Εἶπωμεν ἀνωτέρω ὅτι ὁ ὑποκόμης Σανζάκ διηθύνετο ἐν τάχει πρὸς τὸ Σαμπινέλ. Ἐκ τῆς ἐπαύλειος Σαρκοῦρ ἀπῆλθε χωρὶς νὰ φανερώσῃ ποῦ μετέβαινε, γνωρίζομεν ὁμως ὅτι ὁ Γάστων Δελιμάνς ἐμάντευσε ὅτι ἀνεζήτησε τὸν Ἀδριανόν. Καὶ ὄντως, μὴ βλέπων ὁ Σανζάκ ἐπανερχόμενον τὸν μαρκήσιον μετὰ προσδοκίαν τριῶν ἡμερῶν, ἐξήντησε τὴν ὑπομονὴν του καὶ ἐξῆλθε πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ νέου, γνωρίζων δὲ τὸν ριψοκίνδυνον χαρακτῆρα τοῦ μαρκησίου καὶ πεπεισμένος ὅτι ἀπέναντι οὐδενὸς ὠπισθοχώρει πρὸς ἐξιχνίασιν τοῦ μυστηρίου τῆς Κορδελιέρης, ἐσκέφθη:

— Ὅτ' ἄν τὸν εὔρω εἰς Σαμπινέλ ἢ παρὰ τὴν μεμονωμένην οἰκίαν.

Μετ' οὗ πολὺ θὰ μάθωμεν τὸ ἐλατήριον ὅπερ ὄθει τὸν ὑποκόμητα νὰ ἐνεργήσῃ καὶ θὰ μάθωμεν ἐπίσης διατί κατὰ τὰς σκηνάς, ἄς διηγήθημεν, δὲν ἐπλησίωσε πρὸς τὸν μαρκήσιον ἵνα ἐπανελάθῃ μετ' αὐτοῦ εἰς Σαμπινέλ. Εἶπωμεν ὁμως πρῶτον τῷ ἀναγνώστη τίνος ἐνεκεν μεταβλῶν αἴφνης ὁ ὑποκόμης γνώμην ἐπανελάθῃ εἰς Σαρκοῦρ.

Ἐλαβε καὶ αὐτός, ὡς οἱ σύντροφοί του, ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ σιδηροδρόμου εἰσιτήριον πρῶτης θέσεως καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐπιβατῶν. Σχεδὸν ὁμως ἀμέσως ἐφθάνεν ὑπάλληλος γνωστοποιῶν αὐτοῖς ὅτι ἡ ἐκ Βελφόρ ἀναμενομένη ἀμαξοστοιχία θὰ ἐβράδυνεν ἐν Σωμόν κατὰ δώδεκα λεπτά καὶ ὅτι ἐπομένως θὰ ἐφθανε μετὰ εἴκοσι λεπτά.

— Ἐχομεν καιρὸν νὰ κλπνίσωμεν ἐν σιγαρόν, εἶπεν ὁ Σαρμὲλ ἐξαγαγὼν τὴν σιγαροθήκην του, ἣν ἔτεινε τοῖς συντρόφοις αὐτοῦ.

Καὶ ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀγοραία ἀμαξία εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ σταθμοῦ καὶ ἔστη ὑπὸ τὸ γείσωμα. Ἐν αὐτῇ εὐρίσκετο ἀνὴρ, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, σοβαρὸς καὶ εὐγενής, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τοῦ ἤθους· εἶχε μακρὰν πολιὰν κόμην, μακρὸν πώγωνα ἐπίσης πολιὸν· ἐφαίνετο περίπου ἐξηκοντούτης.

Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ ἔριψεν ἀδιάφορον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ταξιδιώτου, ἀμέσως ὁμως προσέβαλεν αὐτὸν ἡ ἔκφρασις τοῦ βλέμματος καὶ τῆς φυσιογνωμίας· τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἔμειναν προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ γέροντος. Αἴφνης ἀνεσκήρτησεν.

— Αὐτὸς εἶναι! ἐψιθύρισε, δὲν ἀπατῶμαι, δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀπατῶμαι, ναί, αὐτὸς εἶναι, αὐτὸς εἶναι!

Καὶ συνοφρυς, παραδόξως δὲ μειδιῶν ἐξηκολούθησεν:

— Ἄ! ἄ! ἐγήρασε περισσότερο ἀπὸ ἐμέ· τὸν γνωρίζω μὲ ὄλην τὴν γενειάδα, ἥτις κρύπτει καθ' ὀλοκληρίαν τὸ πρόσωπόν του καὶ τὸ βλέμμα του, μὲ ὕλον τὸ σοβαρὸν καὶ ὑπεροπτικὸν αὐτοῦ ἦθος...

Ὁ ταξιδιώτης κατῆλθε τῆς ἀμαξίας χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ἐνοήσῃ ὅτι παρετήρησεν αὐτὸν ὁ Σανζάκ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀμαξηλάτου, ὅστις ἐκόμιζε τὸν ὁδοιπορικὸν αὐτοῦ σάκκον.

— Ποῦ πηγαίνει; πόθεν ἔρχεται; εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὑποκόμης. Ὡ! πρέπει νὰ τὸ μάθω.

Τὰ χεῖλη αὐτοῦ συνεστάλησαν καὶ τὸ βλέμμα του ἀπήστραψεν ἐμφαίνον μίσος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

¶

Ο ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΘΕΙΣ

Αἰτήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Τέλος]

Τὴν ἐπομένην περὶ τὰ χαραγμάτα οὗο φύλακες τοῦ ἄρχοντος ἦλθον εἰς τὴν πλα-

τεῖαν, ἵνα καταβιβάσωσιν ἐκ τῆς ἀγχόνης τὸ πτώμα τοῦ ἀπαγχονισθέντος καὶ λάβωσι τὴν πανοπλίαν τοῦ κυρίου των, ἀλλ' εὐρέθησαν πρὸ γεγονότος, τὸ ὅποιον δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξηγήσωσι, τούτεστι τὸ ἰκρίωμα καὶ τὸ σχοινίον ἦσαν εἰς τὴν θέσιν των, ὁ ἀπαγχονισθεὶς ὁμως εἶχε ὀραπετευσθῆ.

Οἱ φύλακες ἔτριψαν τοὺς ὀφθαλμοὺς νομίζοντες, ὅτι ἔβλεπον ὄνειρον, ἀλλὰ πράγματι δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ὁ ἀπαγχονισθεὶς, οὔτε ἡ πανοπλία. Καὶ τὸ περιέργον, τὸ σχοινίον οὔτε εἶχε κοπῆ, οὔτε εἶχε λυθῆ, ἀλλ' ἦτο ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε πρὶν κρεμάσθαι τὸν καταδίκον.

Ἀνήγγειλαν ἀμέσως τὸ παράδοξον τοῦτο γεγονὸς εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς Πιρόχης. Δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ πιστεῦσῃ καὶ ἐπορευθῆ ὁ ἴδιος, ἵνα βεβαιωθῆ περὶ τῆς ἀληθείας. Ἦτο τόσον ἰσχυρὸς ἄρχων, ὥστε ἐνόμιζεν, ὅτι ὁ κρεμασθεὶς θὰ ἐπανευρίσκετο· ἀλλ' εἶδεν ἐκπληκτος ὅτι εἶδον οἱ φύλακες του.

Τὶ ἀπέγεινεν ὁ ἀποθανὼν καταδίκος; Διότι ὁ ἀπαγχονισθεὶς ἀπέθανε τῷ ὄντι τὴν προτεραιάν πρὸ τῶν ὁμμάτων ὀλοκληροῦ τοῦ χωρίου. Ἄλλος κλέπτης ἐπωφελήθη τῆς νυκτός καὶ ἔκλεψε τὴν πανοπλίαν ἧτις ἐκάλυπτε τὸ σῶμα τοῦ συναδέλφου του;

Ἴσως· ἀλλὰ λαμβάνων τὴν πανοπλίαν θὰ ἄφηνε χωρὶς ἄλλο τὸ σῶμα, τὸ ὅποιον δὲν τοῦ ἐχρησίμευεν εἰς τίποτε.

Φίλοι ἢ συγγενεῖς τοῦ καταδίκου ἠθέλησαν νὰ τὸν ἐνταφιάσωσι χριστιανικῶς.

Οὐδόπως ἀπίθανον τοῦτο, ἐὰν ὁ ἀπαγχονισθεὶς εἶχε φίλους ἢ συγγενεῖς καὶ ἐὰν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, οἵτινες ἔσχον αἰσθήματα τόσον εὐλαβῆ, ἐλαμβάνον τὸ πτώμα καὶ ἄφηνον τὴν πανοπλίαν, ἧτις δὲν ἦτο ἰδικὴ του.

Οὔτε τὸ δεύτερον τοῦτο δὲν ἦτο πιστευτόν. Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πιστεύσωσιν;

Ὁ ἄρχων τῆς Πιρόχης ἠγανάκτει διὰ τὴν ἀπόλειπν τῆς πανοπλίας του καὶ ὑπεσχέθη ἀμοιβὴν δέκα χρυσῶν νομισμάτων εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἀνεκάλυπτε τὸ καταφύγιον τοῦ ἀπαγχονισθέντος.

Διηρεῦνησαν τὰς οἰκίας, ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψαν τίποτε.

Οὐδεὶς παρουσιάσθη.

Προσεκαλεσαν σοφόν τινα ἐκ τῆς πόλεως Ρέννης καὶ τῷ ἔθηκαν ταύτην τὴν ἐρώτησιν:

— Μὲ ποῖον τρόπον δύναται ὁ ἀπαγχονισθεὶς νὰ ἐκφύγῃ ἐκ τοῦ σχοινίου, τὸ ὅποιον τὸν κρατεῖ εἰς τὸν ἀέρα ἐκ τοῦ λαίμου;

Ὁ σοφὸς ἐζήτησεν, ἵνα σκεφθῆ, προσεμίαν ὀκτῶ ἡμερῶν, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ὁποίων ἀπήνησεν:

— Δὲν δύναται καθ' οὐδένα τρόπον.

Τότε τῷ ἔθηκαν τὴν δευτέραν ταύτην ἐρώτησιν:

— Κλέπτης μὴ κατορθώσας νὰ κλέψῃ ζῶν καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐπεχείρησε κλοπὴν, δύναται νὰ κλέψῃ μετὰ τὸν θάνατόν του;

Ὁ σοφὸς, χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἀπήνησεν:

— Δύναται.

Τὸν ἠρώτησαν πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῆ τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἔδωκε καμμίαν ἀπόκρισιν.

Ἦτο, καθὼς βλέπετε, ὁ μεγαλύτερος φιλόσοφος τῆς ἐποχῆς.

Τὸν ἀπέπεμψαν καὶ ἔμειναν εὐχαριστημένοι πιστεύοντες, ὅτι ὁ κρεμασθεὶς ἐβρυκολακίασεν.

Ἦρχισαν λοιπὸν νὰ κάμνωσι λιτανείας, ὅπως ἐξορκίσωσι τὸ κακὸν τοῦτο πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως θὰ ἐξειδικεῖτο τὸν ἄρχοντα τῆς Πιρόχης, ὅστις διέταξε νὰ τὸ θανατώσῃ καὶ ἐκείνους, οἵτινες παρευρέθησαν κατὰ τὸν θάνατόν του.

Μὴν παρῆλθον εἰς ἀναζητήσεις ματαίας.

Τὸ ἱκρίωμα ἦτο πάντοτε ἐκεῖ, ταπεινὸν καὶ περιφρονημένον. Οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἀγγόνη εἶχε διαπράξει παρομοίαν κατάχρησιν ἐμπιστοσύνης.

Ὁ ἄρχων τῆς Πιρόχης ἐξηκολούθει νὰ ζητῆ τὴν πανοπλίαν του ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἀπὸ τὸν διάβολον.

Τίποτε.

Ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ ἀπελπίζεται περὶ τῆς εὐρέσεώς της, ὅτε ἐγερθεὶς πρῶτον τινὰ ἤκουσε φοβερὸν θόρυβον ἐκ τοῦ μέρους τῆς πλατείας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις ἔλαβε χώραν.

Ἦτοιμάζετο νὰ ζητήσῃ πληροφορίας, ὅτε ὁ ἐφημέριος εἰσήλθε μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ ὄματίον του.

— Μεγαλειότατε, τῷ εἶπε, γνωρίζετε, τί συμβαίνει ;

— Ὅχι, ἀλλὰ θὰ τὸ μάθω.

— Θὰ σᾶς τὸ εἶπω ἐγώ.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν ;

— Θαῦμα Θεοῦ.

— Πῶς ;

— Ὁ ἀπαγχονισθεὶς...

— Ἐ, λοιπὸν ;

— Εἶνε ἐκεῖ.

— Ποῦ ;

— Εἰς τὸ ἱκρίωμα.

— Κρεμασμένος ;

— Κρεμασμένος, Μεγαλειότατε.

— Μὲ τὴν πανοπλίαν μου ;

— Μὲ τὴν πανοπλίαν σας.

— Καὶ εἶνε νεκρὸς ;

— Βεβαίως νεκρὸς. Μόνον...

— Μόνον τί ;

— Εἶχε περνιστῆρας, ὅταν τὸν ἐκρέμασαν.

— Ὅχι.

— Λοιπὸν, Μεγαλειότατε, ἔχει περνιστῆρας ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων καὶ ἀντὶ νὰ φέρῃ τὴν περικεφαλαίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τὴν ἐτοποθέτησε μετὰ προσοχῆς εἰς τὸ κατῶ μέρος τοῦ ἱκρίωματος καὶ ἐκρέμασθη ἀσκεπῆς.

— Ἄς ὑπάγωμεν λοιπὸν νὰ τὸν ἴδωμεν.

Ὁ ἄρχων τῆς Πιρόχης ἔδραμεν εἰς τὴν πλατείαν, ἧτις εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ περιέργων. Ὁ λαϊκὸς τοῦ ἀπαγχονισθέντος ἐπέρασε πάλιν εἰς τὸν βρόχον, τὸ σῶμα ἦτο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ λαιμοῦ καὶ ἡ πανοπλία ἐπὶ τοῦ σώματος.

— Μετενόησεν, ἔλεγέ τις ἐκ τοῦ πλήθους καὶ ἐπανῆλθε νὰ κρεμασθῆ ἐκ νέου.

— Ἦτο πάντοτε κρεμασμένος, ἐγνωμοδότει ἕτερος, μὰ δὲν τὸν ἐβλέπομεν.

— Ἀλλὰ διατί τότε φέρει περνιστῆρας ; ἡρώτα τρίτος.

— Διότι ἐπιστρέφει ἀπὸ μακρὰν καὶ ἤθελε νὰ ἐπανέλθῃ ταχέως.

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι εἴτε ἀπὸ μακρὰν εἴτε ἀπὸ πλησίον δὲν θὰ ἐχρειαζόμην καθόλου περνιστῆρας, διότι δὲν θὰ ἐπέστρεφα πλέον.

Καὶ ἐγέλων παρατηροῦντες τὴν ἀπαισίαν μορφήν τοῦ θανάτου.

Ὡς πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς Πιρόχης, ἤθελε μόνον νὰ βεβαιωθῆ, ἐὰν ὁ κρεμασθεὶς ἦτο τῷ ὄντι νεκρὸς καὶ νὰ λάβῃ τὴν πανοπλίαν του.

Ἀφήρσαν λοιπὸν ἐκ τοῦ πτώματος τὴν πανοπλίαν καὶ τὸ ἐπανεκρέμασαν. Τόσον δὲ καλῶς οἱ κόρακες ἔκαμαν τὸ μέρος των, ὥστε μετὰ δύο ἡμέρας εἶχε καθ' ὀλοκληρίαν ἀναταμῆ, μετὰ ὀκτῶ εἶχε μεταβληθῆ εἰς τεμάχια καὶ μετὰ δεκαπέντε δὲν ὠμοίαζε πρὸς τίποτε, διότι ἂν ὠμοίαζεν ἀκόμη πρὸς πρᾶγμα τι, ἦτο πλέον ἐκ τῶν ἀπαγχονιζομένων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐζωγραφοῦμεν, ὅτε εἴμεθα μικροὶ ἐν τῷ σχολείῳ, ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος τῶν βιβλίων μας.

Ἀλλὰ ποῦ διέτριβεν ὁ ἀπαγχονισθεὶς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του ; Πῶς ἦτο δυνατόν, ὥστε κρεμασθεὶς νὰ δραπετεύσῃ καὶ δραπετεύσας νὰ κρεμασθῆ ἐκ νέου ;

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας θὰ δώσωμεν τρεῖς ἐξηγήσεις.

Μάγος, μαθητῆς τοῦ Μερλίνου, ἀπεφάνθη, ὅτι κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου ὁ κατάδικος ἔλαβε τὴν θέλησιν νὰ ἐξαφανισθῆ καὶ κατῶρθωσῃ νὰ ἀπορροφηθῆ τὸ σῶμα του, ἐν τῇ θελήσει ταύτῃ, τῆς ὁποίας οὐσης αὐλοῦ, ἀράτου καὶ ἀψηλαφῆτου τὸ σῶμα, ὅπερ ἦτο ἀπερροφημένον δι' αὐτῆς καὶ κεκρυμμένον ἐν αὐτῇ, καθίστατο κατὰ συνέπειαν ἄυλον, ἀράτον καὶ ἀψηλάφητον, ὅτι δὲ τὸ σῶμα τοῦτο ἐπανεφάνη μετὰ ἓνα μῆνα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινοῦ, διότι κατὰ τὴν ὑστάτην στιγμήν ἡ θέλησις του φεθθεῖσα δὲν ἔσχεν ἀκούσαν δύναμιν, ὅπως παραμείνῃ ἐν αἰωνίᾳ αὐλότῃτι. Δὲν μοῦ φαίνεται καλὴ ἐξήγησις, ἀλλ' εἶνε μία.

Οἱ θεολόγοι ἐβεβαίουν, ὅτι ὁ κατάδικος κατῶρθωσῃ νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον, αἰσθανόμενος ὅμως κατόπιν τύψεις συνειδότος καὶ θέλων νὰ τύχῃ συγγνώμης παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐπανῆλθε μετὰ ἓνα μῆνα πλήρης μετανοίας, ἵνα ἐπιβάλλῃ ἐαυτῷ τὴν τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν διέφυγε κατ' ἀρχάς.

Δὲν εἶνε καὶ τοῦτο ἴσως ἀληθές, ἀλλ' εἶνε ἐξήγησις θρησκευτικὴ καὶ ὡς τοιαύτην δὲν ἀξίζει νὰ τὴν ἀπορρίψωμεν καθ' ὀλοκληρίαν.

Τέλος διηγοῦντο, ὅτι οἱ δύο μας ὁδοιπόροι ἐπανερχόμενοι τὴν ἐσπέραν καὶ διαβαίνοντες πλησίον τῆς ἀγγόνης ἤκουσαν ῥόγγον καὶ κλαυθμούς, οἱ ὁποῖοι μάλιστα ἠκούοντο ὅτι ἐσταυροκοπήθησαν μετ' εὐλαθείας καὶ ἠρώτησαν, τί ἦτο ὅτι δὲν ἔλαβον ἀπάντησιν, ἀλλ' οἱ κλαυθμοὶ ἐξηκολούθουν καὶ τοῖς ἐφάνη, ὅτι προήρχοντο ἐκ τοῦ πτώματος, ὅπερ ἐκρέματο ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς των. Τότε ἔλαβον τὴν κλιμακα, τὴν ὁποίαν ὁ δῆμιος εἶχεν ἀφήσῃ παρὰ τὴν ἀγγόνην, τὴν ἐστήριξαν ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος καὶ ὁ υἱὸς ἀναβάς ἠρώτησε τὸν ἀπαγχονισμένον :

— Σὺ παραπονεῖσαι, πτωχέ μου ἄνωρπε ;

— Ναί.

— Δὲν ἀπέθανες λοιπὸν ;

— Ὅχι.

— Μετανοεῖς διὰ τὸ ἐγκλημά σου ;

— Μὲ τὸ παραπάνω.

— Τότε θὰ σὲ σώσωμεν καὶ καθὼς τὸ Εὐαγγέλιον διατάσσει νὰ βοηθῶμεν τοὺς πάσχοντας θὰ σὲ βοηθήσωμεν, ἵνα ζήσης καὶ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν. Ὁ Θεὸς προτιμᾷ ψυψὴν μετανοοῦσαν σώματος ἐκπνέοντος.

Πατὴρ λοιπὸν καὶ υἱὸς τὸν ἐξεκρέμασαν καὶ ἐνόησαν, πῶς κατῶρθωσε νὰ ζῆ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Τὸ σχοινίον ἀντὶ νὰ σφίγγῃ τὸν λαιμὸν τοῦ κλέπτου, ἐσφίγγε τὴν ἄκρον τῆς περικεφαλαίας τόσον καλῶς, ὥστε ὁ κατάδικος μετεωρεῖτο, χωρὶς νὰ ἀπαγχονισθῆ καὶ λαμβάνων διὰ τῆς κεφαλῆς του ἡρεμίαν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς περικεφαλαίας ἠδυνήθη ἀναπνεύων νὰ μὴ ἀποθάνῃ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν οἱ δύο μας ὁδοιπόροι διέβαινον κάτωθεν του.

Τὸν μετεκόμισαν ἡμιθανῆ εἰς τὸ Ποτερί καὶ τὸν ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὰς φροντίδας τῆς μητρὸς καὶ τῆς νεαρᾶς κόρης.

Ἄλλ' ὅστις ἐκλεψε, θὰ κλέψῃ καὶ ἐκ δευτέρου.

Δύο μόνον πράγματα εὕρισκοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ ἧτις τὸν ἐφιλοξένει, τὰ ὁποῖα ἤξιζε τὸν κόπον νὰ κλέψῃ.

Τὰ δύο ταῦτα ἦσαν ὁ ἵππος καὶ ἡ κόρη τοῦ σωτήρός του, ξανθὴ παρθένος δεκαεξαετίας.

Ὁ ἀπαγχονισθεὶς ἀπεφάσισε νὰ κλέψῃ καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο, διότι, ἐπεθύμησε τὸν ἵππον καὶ διότι φύσει ἐρωτόληπτος ἠγάπησε τὴν κόρην.

Ἐσπέραν τινὰ λοιπὸν, ἀνακτῆσας πλέον τὰς δυνάμεις του ἐκ τῶν εἰλικρινῶν περιποιήσεων τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἐπέσαξε τὸν ἵππον, ἔβαλε περνιστῆρας, ἵνα φύγῃ ταχύτερον καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἀρπάσῃ τὴν κόρην, ἧτις ἐκοιμάτο.

Ἄλλ' ἡ κόρη ἐξύπνησε καὶ ἐφώναζεν.

Ὁ κλέπτης προσεπαθῆσε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀργά. Πατὴρ καὶ υἱὸς, οἱ ὁποῖοι προσέδρομον ἀμέσως, σκεφθέντες ὅτι τοιοῦτος ἄνθρωπος ἦτο ἀδύνατον νὰ μετανοήσῃ, ἀπεφάσισαν νὰ τὸν τιμωρήσωσιν, ἀποτελεσματικώτερον ὅμως ἀπὸ τὸν ἄρχοντα τῆς Πιρόχης. Προσέδεσαν λοιπὸν τὸν κλέπτην ἐπὶ τοῦ ἵππου, τὸν ὁποῖος ὁ ἴδιος εἶχεν ἐπισάξῃ καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν πλατείαν τῆς Πιρόχης, ἐνθα τὸν ἐκρέμασαν, ἀφαιρέσαντες προηγουμένως τὴν περικεφαλαίαν ἐκ τῆς κεφαλῆς του, ἵνα εἶναι βέβαιοι, ὅτι δὲν θὰ διέφυγε τὸν θάνατον καὶ διὰ δευτέραν φοράν. Μεθ' ὃ ἐπανῆλθον ἡσυχαι εἰς τὸ Ποτερί.

Ἰδοὺ ἡ τρίτη ἐξήγησις. Δὲν γνωρίζω, διατί αὕτη μοι φαίνεται ἡ πιθανώτερα καὶ δὲν θὰ κάμητε ἄσχημα, ὅπως ἐγώ, νὰ τὴν προτιμήσῃτε ἀπὸ τὰς δύο ἄλλας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἄρχοντα τῆς Πιρόχης, οὗτος κεκτημένος ἀσφαλῆς φυλακτήριον ἐπῆλθε πλήρης ἐλπίδων εἰς τὸν πόλεμον, ἐνθα παρὰ προσδοκίαν ἐφρονεῖτο πρῶτος.

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

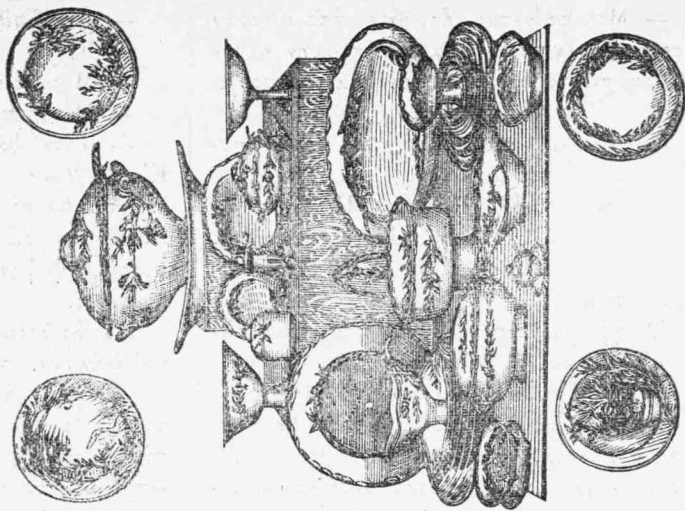
Τ Ε Λ Ο Σ

GRAND MAGASIN LE LOUVRE

125 Rue d'Orléans

On a apporté

Les plus beaux choix de vase de cristal, grand assortiment d'articles en Porcelaine et en Faïence, riche collection d'articles de luxe.—Service de table.— Articles a thé.— Prix Fixés.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟ
ΛΟΥΒΡ

125 Οδός Ορλίου 125.

Εκφορέσθησαν

Λίμακι, Πολύλατος, μεγάλη συλλογή χρυσταλλίων σκευών, μεγάλη συλλογή σκευών εκ Πορσελάνης και φαλάνης, πλουσία συλλογή κομφοτεχνημάτων.— Μαχαιροπήρουνα, σύνολα τέρου, σύνολα τραπέζης — Τιμὰι ὀφισυμέναι.

ΕΙΣΠΟΡΗΣΕΙΣ διαφόρων είδων σιγανκαταβατικών τιμών.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πωλούνται εν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Πρασατείου, ἀριθμὸς 10, ἀντι λεπτῶν 20.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	ἄν. —	—	7.00π	3.40	5.05μ
ἄν. 10.23	—	—	3.15	4.20μ	ἄφ. —	—	8.50	5.18	7.15
Ἀκρόα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Λαγαινά	ἄν. —	8.55	5.24	6.40π
ἄν. 12.59	6.00π	5.10	—	—	ἄφ. —	—	11.00	7.45	9.15
Αἴγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Πάτραι	ἄφ. —	—	—	4.10μ
ἄν. 3.40	9.15	7.20	—	—	ἄν. 7.45π	11.50	—	—	6.25
ἄν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	—	ἄφ. 10.34	1.58	—	—	7.35
ἄν. 6.18	9.45	7.40	—	—	ἄν. 10.39	2.02	6.20π	—	—
ἄν. 6.23	9.50	6.45π	—	—	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—	—
ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	—	Κόρινθος	ἄν. 1.25	4.10	—	12.00*
ἄν. 6.30π	11.55	—	5.00	—	Ἀθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55	—	Πειραιεύς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	Ἄργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κιλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.50	Κιλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κιλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δε' Ἀμτίσος εὐρίσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Πρασατείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντι δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Σάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λείσκαί μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμὰι μέτρια.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΠΝΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΥΦΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθης», ὁδὸς Πρασατείου, ἀριθ. 10 ἀντι **ΦΡΑΓΚΩΝ** 25.
(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντι φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ἤτοι
ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ τῶν νομῶν, ἐπαρχιῶν, Δήμων, πόλεων, κομποπόλεων, χωριῶν, ὄρειων, ποταμῶν, λιμνῶν, ὀρων, μονῶν, θεομητορῶν, κλπ. τοῦ Βασιλείου, ὑπὸ Ν. Ι. ΣΟΛΩΜΟΥ, τοῦ ἐκ Ζακύνθου, ἀρχαίου μαθητοῦ καὶ καθηγητοῦ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς καὶ ταγματάρχου ἐφέδρου τοῦ μηχανικοῦ. Κατὰ φυλλάδιον ἐκ 2 τυπογραφικῶν φύλλων λεπτ. 60.
Διὰ τὸ δλον ἔργον προπληρωτ. δρ. 12.—Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν προπλ. φρ. χρ. 12.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ
Ἄπαντα ἡ σειρά τῶν κατωτέρων Μαθηματικῶν διὰ τοὺς ἐξετασθησομένους διὰ τὴν Στρατ. ἢ Ναυτ. Σχολῆν. Πρὸς δὲ ἀνω: Ἀλγεβρῆς, Τριγωνομετρίας, Ἀναλυτικῆς καὶ Περιγραφικῆς Γεωμετρίας, Διαφορικῆς κλ. κλ. διὰ τοὺς φοιτητὰς, ὑπὸ ἀρχαίου καθηγητοῦ τῆς Στρατ. Σχολῆς τῶν Βυβελίδων καὶ τοῦ Πολυτεχνείου. — Πληροφορία παρ' ἡμῶν.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΜΕΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ τῆς Ἀ' ΡΑΦΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ, ὑπὸ Ι. Γ. Σπυριδιόπουλου, δ. φ. καθηγητοῦ. — Ἀναλαμβάνων τὴν ἐκδοσιν τοῦ χρησιμωτάτου τοῦτου βιβλίου παντὶ φιλομαθῶσι καὶ ἰδίᾳ τῇ σπουδαζούσῃ νεότητι ὁ ἐν Κερκύρᾳ ἐκδοτὴς κ. Σπυριδιῶν Γουλιέλμος, ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν περιττὰ γράμματα σχολαζόντων. Ἰνα δὲ τοῖς πᾶσι καταστήσῃ προσιτὸν, ὥρισε τὴν τιμὴν ἐκάστου σώματος λεπτὰ 50. — Συνδρομητὰι ἐγγράζονται καὶ παρ' ἡμῶν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ
Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ
Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.
Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φοκῶλ, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστουλιῶν, ὑμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνοσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια. — Πληροφορία παρ' ἡμῶν.

Bazar de la Havane
ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ
Πλατεῖα Ὀμονοίας, Οἰκία Πάγκα, καὶ ὁδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγῆ.
ΚΑΠΙΝΑ Ἀγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας, Γενιτζέ.— ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Γενιτζέ (Αἰγύπτου) ἐκάστη χιλιάς φράγκα 40. Μὲ δοκιμὴν.— ΠΟΥΡΑ Ὁλλανδίας, Γερμανίας, Ἀθῆνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς. — ΠΙΠΙΑ Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κεχρμπλαριου, καὶ διάφοροι ἄλλοι. Τιμὰι μέτρια.
Τὸ **Bazar de la Havane** ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ **Λιανικῶς** διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἰκισθῆναι χώρας Εὐρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δερμάτων **χονδρικῶς**. Ἡ τριακονταετής ἐργασία καὶ πείρα τοῦ κατασκευαστοῦ καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ **Bazar de la Havane** δύναται τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνὰ, διότι ὅλα τα εἶδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμιγνύονται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τέχνης πάντο τοῦ ἰδίου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἐπομένως εἶνε τὰ μόνον καπνὰ, — πρὸ πάντων τῶν **Ἑλληνικῶν** — τὰ ὅποια ἔχουν γεῦσιν ἐξαισίαν καὶ γλυκυτάτην. Ὁ ἐπιθυμῶν λυπεῖται νὰ καπνίσῃ σιγάρον φυσικῶς — ἰδίως ἑλληνικόν — καὶ ὄχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγισσελοῦ), ἃς ἀγοράζῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τὸ

BAZAR DE LA HAVANE
Hebe's Hair Restorer
Τὸ καλύτερον ἐπιανερωτικόν τῶν τρίχων. Δὲν εἶνε βαφή, ἀλλ' ἐπαναθεῖ εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροίαν διὰ τῆς ἐνδονομισσεως αὐτῶν. Οὐδέμιαν ἐπιδημιᾶσιν οὐσίαν περιεχί.
Γενιὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.
Εὐρίσκειται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθης, ὁδὸς Πρασατείου ἀριθ. 10, καὶ τιμὰι ἐκάστη φύλλον ὀφισυμένον ὀκτώ. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)
hebe's hair restorer

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκλαν.
Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπιῶν Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.
Ὀδὸς Μουδῶν, 11. 3